DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 14 januari 2010 *

I mål C-233/08,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 234 EG, framställd av Nejvyšší správní soud (Republiken Tjeckien) genom beslut av den 5 maj 2008, som inkom till domstolen den 30 maj 2008, i målet

Milan Kyrian

mot

Celní úřad Tábor,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av A. Tizzano, tillförordnad ordförande på första avdelningen, samt domarna E. Levits, A. Borg Barthet, M. Ilešič (referent) och J.-J. Kasel,

* Rättegångsspråk: tjeckiska.

generaladvokat: J. Mazák,
justitiesekreterare: handläggaren K. Malacek,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 13 maj 2009,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Tjeckiens regering, genom M. Smolek, i egenskap av ombud,

— Tysklands regering, genom M. Lumma och C. Blaschke, båda i egenskap av ombud,

— Greklands regering, genom I. Chalkias och E. Leftheriotou och V. Karra, samtliga i egenskap av ombud,

— Polens regering, genom M. Dowgielewicz, i egenskap av ombud,

— Portugals regering, genom L. Inez Fernandes, i egenskap av ombud,

— Europeiska gemenskapernas kommission, genom M. Afonso och L. Jelínek, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 15 september 2009 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 12.3 i rådets direktiv 76/308/EEG av den 15 mars 1976 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som har avseende på vissa avgifter, tullar, skatter och andra åtgärder (EGT L 73, s. 18; svensk specialutgåva, område 2, volym 2, s. 66), i dess lydelse enligt rådets direktiv 2001/44/EG av den 15 juni 2001 (EGT L 175, s. 17, nedan kallat direktiv 76/308).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Milan Kyrian och Celní úřad Tábor (tullkontoret i Tabor) avseende prövningen av huruvida en av Hauptzollamt Regensburg (huvudtullkontoret i Regensburg, Tyskland) utställd handling som medger verkställighet av en fordran kan verkställas.

Tillämpliga bestämmelser

Gemenskapsrättsliga bestämmelser

3 Direktiv 76/308 syftar till att undanröja de hinder för upprättandet av en fungerande gemensam marknad som följer av den omständigheten att nationella bestämmelser om indrivning, särskilt av tullar, endast kan tillämpas inom nationella territorier.

4 Enligt sjätte skälet i direktiv 76/308 måste de olika formerna av bistånd lämnas av den anmodade myndigheten i enlighet med de lagar och andra författningar som reglerar sådana frågor i den medlemsstat där den har sitt säte. Det följer av sjunde skälet att det är nödvändigt att fastställa de villkor enligt vilka den sökande myndigheten ska upprätta sin begäran om bistånd, samt att noggrant definiera de särskilda omständigheter enligt vilka den anmodade myndigheten i det enskilda fallet får neka bistånd.

5 I tionde skälet i direktivet anges att det, under indrivningsförfarandet i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte, är möjligt att fordran, eller exekutionstiteln som medger dess verkställighet och som har upprättats i den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte, bestrids av den berörda personen. I sådana fall bör det fastställas att den berörda personen måste inge sitt bestridande av fordran till det behöriga organet i den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte, och att den anmodade myndigheten måste uppskjuta alla påbörjade verkställighetsåtgärder tills ett beslut har fattats av detta organ.

6 I artikel 4.3 i direktiv 76/308 föreskrivs följande:

”Den anmodade myndigheten skall inte vara skyldig att tillhandahålla upplysningar:

a) som den inte skulle kunna erhålla för att driva in liknande fordringar som uppstår i den medlemsstat där den har sitt säte,

b) som skulle avslöja kommersiella, industriella eller professionella hemligheter, eller

c) som om de yppas skulle kunna vara till skada för säkerheten eller strida mot allmän ordning i denna stat.”

7 Enligt artikel 5.1 i direktivet ska den anmodade myndigheten, på begäran av den sökande myndigheten och i enlighet med gällande rättsregler om delgivning av liknande dokument eller beslut i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte, delge mottagaren alla dokument och beslut, inklusive handlingar av juridisk natur, som härstammar från den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte och som hänför sig till en fordran och/eller dess indrivning.

8 Enligt artikel 5.2 i nämnda direktiv ska en begäran om delgivning ange den berörda mottagarens namn, adress och andra för identifiering relevanta uppgifter som den sökande myndigheten normalt har tillgång till, typ och ämne i det dokument eller beslut som ska överlämnas, om så är nödvändigt gäldenärens namn, adress och andra för identifiering relevanta uppgifter som den sökande myndigheten normalt har tillgång till och den fordran, till vilken dokumentet eller beslutet hänför sig, samt alla övriga användbara upplysningar.

9 Artikel 6 i direktivet har följande lydelse:

”1. På begäran av den sökande myndigheten skall den anmodade myndigheten i enlighet med de lagar och andra författningar som gäller för indrivning av liknande fordringar som uppstår i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte driva in fordringar som grundar sig på ett dokument som medger verkställighet av dessa.

2. För detta ändamål skall varje fordran i fråga om vilken en begäran om indrivning har framställts behandlas som en fordran i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte, utom när artikel 12 är tillämplig.”

10 Artikel 7.1, 7.2, och 7.3 i direktivet har följande lydelse:

”1. En begäran om indrivning av en fordran som den sökande myndigheten riktar till den anmodade myndigheten skall åtföljas av en officiell eller bestyrkt kopia av det dokument som gör det möjligt att verkställa indrivningen och som har utfärdats i den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte samt, i förekommande fall, av andra dokument i original eller bestyrkt kopia som behövs för indrivningen.

2. Den sökande myndigheten får endast begära indrivning:

a) om fordringsanspråken och/eller det dokument som medger verkställighet inte bestrids i den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte, utom i fall då artikel 12.2 andra stycket tillämpas,

b) om den sökande myndigheten i den medlemsstat där den har sitt säte har tillämpat de lämpliga indrivningsförfaranden som myndigheten har tillgång till på grundval av det dokument som avses i punkt 1 och om de vidtagna åtgärderna inte kommer att leda till full betalning av fordran.

3. I en begäran om indrivning skall anges

a) namn och adress och andra relevanta uppgifter som behövs för identifiering av den berörda personen och/eller tredje man som innehar dennes tillgångar,

…”

11 I artikel 8 föreskrivs följande:

”1. Det dokument som medger verkställighet av fordran skall direkt erkännas och automatiskt behandlas som ett dokument som medger verkställighet av fordran i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte.

2. Utan hinder av vad som sägs i punkt 1 får det dokument som medger verkställighet av fordran vid behov och i enlighet med de gällande bestämmelserna i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte godtas som, erkännas som, kompletteras eller ersättas med ett dokument som medger verkställighet på den medlemsstatens territorium.

Medlemsstaterna skall vinnlägga sig om att inom tre månader från den tidpunkt då begäran om indrivning mottogs avsluta sådant godtagande, erkännande, komplettering eller ersättning, utom i de fall då det tredje stycket skall tillämpas. Dessa förfaranden får inte vägras om det dokument som medger verkställighet är korrekt utformat. Den anmodade myndigheten skall informera den sökande myndigheten om grunderna till att tremånadersperioden överskrids.

Om någon av dessa formaliteter skulle ge upphov till ett ifrågasättande av fordran och/eller det dokument som medger verkställighet av fordran och som utfärdats av den ansökande myndigheten, skall artikel 12 tillämpas.”

12 Artikel 12.1–12.3 i direktivet har följande lydelse:

”1. Om fordran och/eller det dokument som möjliggör dess verkställighet, och som har upprättats i den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte, under indrivningsförfarandets gång bestrids av en berörd part skall denna part inge sin framställan till det behöriga organet i den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte i enlighet med de rättsregler som gäller där. Den sökande myndigheten skall underrätta den anmodade myndigheten om denna framställan. Den berörda parten får också underrätta den anmodade myndigheten om denna framställan.

2. Så snart den anmodade myndigheten har erhållit de upplysningar som avses i punkt 1, antingen från den sökande myndigheten eller från den berörda parten, skall den uppskjuta verkställandet i avvaktan på det beslut som det behöriga organet fattar i detta ärende, såvida inte den sökande myndigheten begär något annat enligt andra stycket. …

Utan hinder av vad som sägs i punkt 2 första stycket får den sökande myndigheten i enlighet med gällande lagar och andra författningar samt administrativ praxis i den medlemsstat där den har sitt säte begära av den anmodade myndigheten att driva in en fordran som bestrids så länge lagar och andra författningar samt administrativ praxis, vilka gäller i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte, tillåter en sådan åtgärd. Om saken senare avgörs till gäldenärens fördel, skall den sökande myndigheten ansvara för återbetalningen av hela det indrivna beloppet och eventuell upplupen ersättning enligt gällande lagar och andra författningar i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte.

3. Om det är de verkställighetsåtgärder som vidtas i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte som bestrids, skall frågan hänskjutas till det behöriga organet i denna medlemsstat i enlighet med dess lagar och andra författningar.”

13 Artikel 17 i direktivet har följande lydelse:

”Begäran om bistånd, det dokument som medger verkställighet och andra tillämpliga dokument, skall åtföljas av en översättning till det officiella språket eller till ett av de officiella språken i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte utan att det påverkar nämnda myndighets rätt att avstå från översättningen.”

14 Enligt artikel 23 i direktivet ska detta inte förhindra ”ett större mått av ömsesidigt bistånd som lämnas nu eller i framtiden av särskilda medlemsstater i enlighet med överenskommelser eller uppgörelser, inklusive åtgärder som rör delgivning av rättsliga eller utomrättsliga handlingar”.

Den nationella lagstiftningen

15 Enligt artikel 2.7 i lag nr 191/2004 om internationellt bistånd för indrivning av vissa finansiella fordringar (Zákon č. 191/2004 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek), ska det internationella biståndet genomföras i enlighet med bestämmelserna i lag nr 337/1992 om skatter och avgifter (Zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), i den mån det inte föreskrivs annorlunda i lag nr 191/2004.

16 Artikel 5 i lag nr 191/2004, som har rubriken ”Indrivning av fordringar”, har följande lydelse:

”1. … På begäran av den behöriga myndigheten i en annan medlemsstat, ska ministeriet säkerställa att fordringar drivs in … En begäran om indrivning måste motiveras med stöd av originalet eller en bestyrkt kopia av dokument som medger verkställighet som kan verkställas i den stat där den behöriga myndigheten är belägen.

2. Ministeriet driver in fordringar under förutsättning att följande uppgifter förekommer i begäran om indrivning:

a) den fysiska personens förnamn, efternamn och hemvist eller den juridiska personens benämning eller säte, eller vid behov, den person som är skyldig att betala fordran enligt rättsordningen i den stat där den behöriga myndigheten är belägen..., samt andra uppgifter som är nödvändiga för att identifiera den betalningsskyldige eller en annan person som har dennes ägodelar i sin ägo,

b) fordrans art, kapitalbeloppet, upplupen ränta, böter, straffavgifter och förfallna kostnader, angivet i de två medlemsstaternas valuta, med hänvisning till det dokument som medger verkställighet,

c) uppgifter om huruvida det dokument som medger verkställighet har rättskraft och om preskriptionsfrister eller om upphörande av rätten till indrivning av fordringar,

…

f) ett uttalande av den behöriga myndigheten i det andra staten med stöd av artikel 6.2 …

3. … Om begäran inte innehåller de uppgifter som avses i punkt 2 ovan, ska ministeriet verkställa indrivningen om dessa uppgifter efter anmodan kompletteras.”

17 I enlighet med artikel 6.1 i lag nr 191/2004, ska det dokument som medger verkställighet av fordran i den stat där den behöriga myndigheten är belägen, från den dag då den kompletta begäran om indrivning erhålls, genast erkännas som dokument som medger verkställighet av fordran i Republiken Tjeckien. Enligt artikel 6.2 i nämnda lag, kan ministeriet med stöd av begäran om indrivning enbart genomföra indrivningen av fordran om den behöriga myndigheten i den andra staten har bekräftat att det dokument som medger verkställighet av fordran inte har bestritts i den stat där den behöriga myndigheten är belägen, med undantag för de situationer som avses i artikel 7.1 i nämnda lag, och för det fall verkställighetsåtgärder redan har vidtagits i den stat där den behöriga myndigheten är belägen, utan att ha föranlett en fullständig betalning av fordran.

18 I artikel 13.1 i lag nr 191/2004 föreskrivs följande:

”Informationsutbyten mellan ministeriet och den behöriga myndigheten i den andra staten ska äga rum på det officiella språket i den stat i vilken den myndighet som har mottagit en begäran om bistånd för indrivning av fordringar har sitt säte. … Om ministeriet och den behöriga myndigheten i den andra staten beslutar annorlunda, ska det officiella språket i den stat till vilken begäran om bistånd för indrivning av fordringar riktats inte användas.”

19 I artikel 32.1 i lag nr 337/1992 föreskrivs följande:

”I skatteförfaranden kan skyldigheter och rättigheter endast fastställas genom beslut. Ett sådant beslut har rättslig verkan avseende mottagaren endast när det i vederbörlig ordning har delgetts mottagaren eller getts denne till känna, utom när det i denna lag eller specialförfattning stadgas annorlunda.”

20 I artikel 73 i lag nr 337/1992 beskrivs förfarandet för indrivning av obetald skatt. Enligt artikel 73.7 i den lagen ska i tillämpliga delar civilprocesslagen gälla vid verkställande av indrivning av skatt.

21 Med stöd av artikel 261a.1 i lag nr 99/1963 om civilprocess (Zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád), i dess ändrade lydelse, kan det endast förordnas om verkställighet av ett beslut om det av beslutet framgår vem som är berättigad till betalning och vem som åläggs betalningsskyldigheten, liksom omfattningen av och innehållet i den skyldighet angående vars fullgörelse ansökan om verkställighet har ingetts samt vilken tidsfrist som fastställts för verkställandet.

22 Såsom den hänskjutande domstolen har påpekat ska, enligt fast praxis från tjeckiska överrätter, den exakta identifieringen av gäldenären vara klar och tydlig, eller det måste åtminstone klart och tydligt framgå av det dokument som medger verkställighet vem som är betalningsskyldig (dom av Nejvyšší soud (den högsta domstolen) i Republiken Tjeckien av den 25 februari 1999 i mål nr 21 Cdo 2101/98, offentliggjord i Soudní judikatura 6/1999, s. 233). Det följer även av ett yttrande från Nejvyšší soud i den socialistiska tjeckiska republiken av den 18 februari 1981 i mål nr Cpj 159/79 (Sbírka soudních rozhodnutí a stanovisek, 1981, s. 499), att ett beslut i vilket gäldenären inte klart och tydligt identifieras inte utgör ett dokument som medger verkställighet och inte kan utgöra grund för verkställigheten av en fordran. Det framgår även av den dom som den hänskjutande domstolen (i utökad sammansättning) meddelade den 26 oktober 2005 i mål nr 2 Afs 81/2004-54, att verkställighetsåtgärder som genomförs på grundval av ett dokument i vilket mottagaren inte har identifierats i tillräcklig utsträckning ska ogiltigförklaras.

Tvisten vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

23 Den 2 juli 1999 riktade Hauptzollamt Weiden (huvudtullkontoret i Weiden, Tyskland) ett beslut om påförande av skatt till ”Milan Kyrian, Studnicni 836, 39 811 Protivin, Republiken Tjeckien”, genom vilket Milan Kyrian ålades att betala punktskatt med ett belopp av 218 520 DEM. Det dokument som medger verkställighet, vilket utställts av Hauptzollamt Weiden, delgavs sökanden den 6 augusti 1999 via Ministerstvo financí – Generální ředitelství cel (finansministeriet – generaldirektoratet för tullfrågor, Republiken Tjeckien) (nedan kallad den i målet vid den nationella domstolen anmodade myndigheten).

24 Den 28 september 2004 utställde den sökande myndigheten, Hauptzollamt Regensburg, ett betalningsföreläggande, och den 7 oktober 2004 begärde den myndigheten enligt artikel 6 i direktiv 76/308 att den i målet vid den nationella domstolen anmodade myndigheten skulle driva in punktskatter i enlighet med det dokument som medger verkställighet som utställts av Hauptzollamt Weiden. I begäran om indrivning identifierades klaganden i målet vid den nationella domstolen som gäldenär, genom förnamn, efternamn, adress och födelsedatum, och punktskatterna angavs, tillsammans med en straffavgift, till ett belopp av 3 258 625,30 CZK.

25 Den i målet vid den nationella domstolen anmodade myndigheten delegerade i december år 2004 indrivningen av den obetalda skatten till Celní úřad Tábor. Den sistnämnde utfärdade i december 2004 två begäran om indrivning av obetald skatt, avseende punktskatten respektive straffavgiften, och fastställde därvid en betalningsfrist, med tillämpning av artikel 73.1 i lag nr 337/1992. Milan Kyrian överklagade de två förelägganden till Celní ředitelství České Budějovice (avdelningen för tullfrågor vid České Budějovice, Republiken Tjeckien) som avslog överklagandena genom två beslut av den 4 mars och den 6 april 2005. Dessa avslagsbeslut fastställdes genom beslut av den 5 oktober 2005 av Krajský soud v Českých Budějovicích och genom dom av den 28 juni 2006 av Nejvyšší správní soud.

26 Den 6 mars 2006 utfärdade Celní úřad Tábor ett beslut om verkställighet av den obetalda skatten i form av utmätning av Milan Kyrians lön. Den sistnämnde framställde invändningar mot det beslutet, vilka avslogs av Celní úřad Tábor i beslut av den 31 oktober 2006.

27 Milan Kyrian väckte talan mot beslutet om verkställighet vid Krajský soud v Českých Budějovicích. Han gjorde bland annat gällande att identifieringen av mottagaren i det dokument som medger verkställighet, vilket utställts av Hauptzollamt Weiden, genom angivande av efternamn, förnamn och adress, inte var tillräcklig, eftersom nämnda dokument kunde avse såväl hans far som hans son, vilka också heter Milan Kyrian och har samma adress som sökanden. Eftersom det inte preciseras i delgivningshandlingen till vilken av de tre personerna med samma namn dokumentet delgavs, kan det inte verkställas, eftersom det inte har delgivits i vederbörlig ordning.

28 Milan Kyrian har även gjort gällande att eftersom han inte kunde förstå de handlingar på tyska som de tyska tullmyndigheterna sänt till honom, har han inte kunnat vidta lämpliga åtgärder för att göra sina rättigheter gällande. Han anser att det inte ankommer på honom att på egen bekostnad se till att de nämnda handlingarna översätts.

29 Krajský soud v Českých Budějovicích, vid vilken talan väcktes i första instans, ogillade talan genom dom av den 14 mars 2007. Den konstaterade att enligt artikel 6.1 i lag nr 191/2004, genom vilken direktiv 76/308 införlivats, ska det dokument som medger verkställighet av fordran i den stat där den sökande myndigheten har sitt säte, även anses utgöra ett dokument som medger verkställighet av fordran i Republiken Tjeckien. Följaktligen är varken den i målet vid den nationella domstolen anmodade myndigheten eller Krajský soud v Českých Budějovicích behörig att pröva Milan Kyrians invändningar mot det dokument som medger verkställighet som utställts av Hauptzollamt Weiden.

30 Enligt Krajský soud v Českých Budějovicích, innebär den omständigheten att Milan Kyrian identifierades i begäran om indrivning, inte enbart genom förnamn, efternamn och adress utan även genom födelsedatum, att han otvetydigt identifierades som gäldenären. Enligt begäran om indrivning och det delgivningsdokument som bifogades denna, har det dokument som medger verkställighet delgivits och är giltigt. Den omständigheten att förfarandet vid de tyska tullmyndigheterna var på tyska, åsidosatte inte heller Milan Kyrians rättigheter. Enligt Krajský soud v Českých Budějovicích fanns det inte något som hindrade sökanden från att i eget intresse översätta det dokument

som medger verkställighet av den aktuella fordran, inklusive de angivelser som gavs avseende möjligheten att väcka talan mot detta dokument.

31 Milan Kyrian överklagade den dom som meddelades av Krajský soud v Českých Budějovicích till Nejvyšší správní soud. Han gjorde gällande, med stöd av samma grunder som dem som åberopats i första instans, att det aktuella dokumentet inte var verkställbart.

32 Mot denna bakgrund beslutade Nejvyšší správní soud att vilandeförklara målet och hänskjuta följande tolkningsfrågor till domstolen:

”1. Ska artikel 12.3 i direktiv [76/308] tolkas så att, då åtgärder för att verkställa en fordran bestrids inför en domstol i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte, denna domstol har rätt att, i enlighet med den nationella lagstiftningen i medlemsstaten, pröva om det dokument som medger verkställighet är verkställbart och har delgetts gäldenären i vederbörlig ordning?

2. Följer det av gemenskapsrättens allmänna rättsprinciper, i synnerhet principerna om rätten till en rättvis rättegång, god förvaltningssed och rättsstatsprincipen, att en delgivning där den handling på vilken verkställighet grundas delges gäldenären på ett språk som denne inte förstår och som inte är ett officiellt språk i den stat där gäldenären delges, utgör ett fel som gör det tillåtet att vägra att verkställa på grundval av en sådan handling?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

33 Den hänskjutande domstolen har ställt sin första fråga, som ska prövas i två delar, för att få klarhet i huruvida artikel 12.3 i direktiv 76/308 ska tolkas så att domstolarna i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte är behöriga, dels att pröva huruvida det dokument som medger verkställighet är verkställbart, dels att kontrollera huruvida det har delgetts gäldenären i vederbörlig ordning.

Huruvida domstolarna i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte är behöriga att pröva om det dokument som medger verkställighet av fordran är verkställbart

34 Direktiv 76/308 innehåller gemensamma bestämmelser om ömsesidigt bistånd i fråga om indrivning av, bland annat, vissa avgifter, tullar och skatter (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 september 2006 i mål C-470/04, N, REG 2006, s. I-7409, punkt 53).

35 För att säkerställa att direktiv 76/308 får full verkan och tolkas självständigt ska hänsyn huvudsakligen tas till förordningens systematik och syften (se, analogt, dom av den 15 januari 2004 i mål C-433/01, Blijdenstein, REG 2004, s. I-981, punkt 24, och av den 17 september 2009 i mål C-347/08, Vorarlberger Gebietskrankenkasse, REG 2009, s. I-8661, punkt 35).

36 I enlighet med artikel 8.1 i direktiv 76/308 ska det dokument som medger verkställighet av fordran direkt erkännas och automatiskt behandlas som ett dokument som medger verkställighet av fordran i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte. Även om det nämnda dokumentet enligt artikel 8.2, vid behov och i enlighet med de gällande bestämmelserna i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt

säte, får godtas som, erkännas som, kompletteras eller ersättas med ett dokument som medger verkställighet på den medlemsstatens territorium, kan sådana förfaranden inte vägras, om det dokument som medger verkställighet är korrekt utformat. Det följer av samma bestämmelse att, för det fall någon av dessa formaliteter skulle ge upphov till ett ifrågasättande av fordran och/eller det dokument som medger verkställighet av denna och som utfärdats av den ansökande myndigheten, ska artikel 12 i detta direktiv tillämpas.

37 I artikel 12 i direktiv 76/308 föreskrivs en befogenhetsfördelning mellan organen i den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte, och organen i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte, när det gäller att pröva invändningar avseende fordran, exekutionstiteln eller verkställighetsåtgärder.

38 Av artikel 12.1 följer att om en berörd part bestrider fordran eller det dokument som möjliggör dess verkställighet, som har upprättats i den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte, ska vederbörande inge sin framställan till det behöriga organet i den medlemsstaten, i enlighet med de rättsregler som gäller där. I artikel 12.2 föreskrivs nämligen att så snart den anmodade myndigheten har erhållit upplysningar om en sådan framställan antingen från den sökande myndigheten eller från den berörda parten, ska den uppskjuta verkställandet i avvaktan på det beslut som den behöriga myndigheten fattar i detta ärende, såvida inte den sökande myndigheten begär något annat.

39 I artikel 12.3 i direktiv 76/308 föreskrivs däremot att om det är de verkställighetsåtgärder som vidtas i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte som bestrids, ska frågan hänskjutas till det behöriga organet i denna medlemsstat i enlighet med dess lagar och andra författningar.

40 Denna befogenhetsfördelning är en naturlig följd av att fordran och det dokument som medger verkställighet upprättas på grundval av den rätt som gäller i den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte, medan, med avseende på verkställighetsåtgärder i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte, den

sistnämnda med stöd av artiklarna 5 och 6 i direktiv 76/308 ska tillämpa de bestämmelser som enligt rättsordningen i den staten gäller för motsvarande rättsakter. Den sistnämnda myndigheten är nämligen bäst placerad för att bedöma huruvida en rättsakt är lagenlig enligt rättsordningen i den stat där den är belägen (se, analogt, dom av den 27 september 2007 i mål C-184/05, Twoh International, REG 2007, s. I-7897, punkt 36, och av den 27 januari 2009 i mål C-318/07, Persche, REG 2009, s. I-359, punkt 63).

41 Enligt nämnda befogenhetsfördelning är det i princip inte möjligt för den anmodade myndigheten att ifrågasätta huruvida den rättsakt eller det beslut som avses i den sökande myndighetens begäran om delgivning, är giltigt och verkställbart.

42 För det fall prövning av invändningar avseende fordran eller det dokument som medger verkställighet, i princip, omfattas av den exklusiva befogenheten för organen i den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte, kan det inte uteslutas att organen i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte undantagsvis är behöriga att pröva huruvida ett verkställande av det nämnda dokumentet kan strida mot den allmänna ordningen i den sistnämnda medlemsstaten och, eventuellt, att vägra att bevilja bistånd helt eller delvis eller underställa den vissa villkor.

43 Enligt artiklarna 6 och 8 i direktiv 76/308 ska den fordran som avses i begäran om indrivning samt det dokument som medger verkställighet av fordran behandlas på samma sätt som liknande fordringar och dokument i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte. Det är knappast tänkbart att ett dokument som medger verkställighet av fordran verkställs av den medlemsstaten om detta kan strida mot den allmänna ordningen i den staten. I artikel 4.3 i direktiv 76/308 föreskrivs för övrigt ett undantag beträffande allmän ordning med avseende på begäran om tillhandahållande av upplysningar från den sökande myndigheten, enligt vilket den anmodade myndigheten kan vägra att tillhandahålla upplysningar bland annat då detta kan strida mot den allmänna ordningen i den stat där den har sitt säte.

44 Det följer av det ovan anförda att domstolarna i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte, i princip, inte är behöriga att kontrollera huruvida det dokument som medger verkställighet är verkställbart.

Huruvida domstolarna i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte är behöriga att pröva om det dokument som medger verkställighet har delgetts gäldenären i vederbörlig ordning

45 För att besvara den första frågans andra del är det nödvändigt att tolka begreppet ”verkställighetsåtgärder” i artikel 12.3 i direktiv 76/308.

46 Enligt artikel 5 i direktivet är det första steget i verkställighetsförfarandet inom ramen för ömsesidigt bistånd att delge mottagaren alla dokument och beslut som härstammar från den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte och som hänför sig till en fordran och/eller dess indrivning. Delgivningen ska ske på grundval av de upplysningar som den sökande myndigheten har tillhandahållit.

47 Av detta följer att delgivningen utgör en av de verkställighetsåtgärder som avses i artikel 12.3 i direktiv 76/308. Det är enligt den bestämmelsen således till det behöriga organet i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte som varje invändning mot delgivningen ska framställas.

48 Denna tolkning bekräftas för övrigt av den omständigheten att delgivningen enligt sjätte skälet och artikel 5.1 i direktiv 76/308 ska verkställas enligt de rättsregler som gäller för delgivning av motsvarande rättsakter i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte.

49 Det har emellertid ovan i punkt 40 erinrats om att det behöriga organet i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte är bäst placerat för att tolka de lagar och andra författningar som gäller i den medlemsstaten.

50 Den första frågan ska följaktligen besvaras på följande sätt. Artikel 12.3 i direktiv 76/308 ska tolkas så, att domstolarna i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte, i princip saknar behörighet att pröva huruvida det dokument som medger verkställighet är verkställbart. Däremot, för det fall en talan väcks vid domstol i den staten, genom vilken giltigheten och rättsenligheten av verkställighetsåtgärder, såsom delgivningen av det dokument som medger verkställighet, ifrågasätts, har den domstolen behörighet att pröva huruvida dessa åtgärder har verkställts i vederbörlig ordning i enlighet med lagar och andra författningar i nämnda medlemsstat.

Prövning av den andra tolkningsfrågan

51 Den tjeckiska regeringen har med avseende på frågan huruvida den andra frågan kan tas upp till prövning gjort gällande att den andra frågan saknar betydelse för den aktuella hänskjutande domstolens avgörande, och är rent hypotetisk. Domstolarna i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte har enligt denna regering nämligen inte rätt att bedöma huruvida allmänna gemenskapsrättsliga principer har iakttagits vid delgivningen av rättsakter till gäldenären.

52 Eftersom den hänskjutande domstolen är behörig att kontrollera huruvida delgivningen är giltig, är den domstolen under alla omständigheter även behörig att fastställa huruvida delgivningsförfarandet var felaktigt enligt de lagar och andra bestämmelser som gäller i den medlemsstat där den har sitt säte. Med beaktande av den tydliga motivering som Nejvyšší správní soud lämnat i sitt beslut om hänskjutande av varför den anser att den andra frågan är relevant och varför ett svar är nödvändigt för lösningen av tvisten vid denna domstol, kan den aktuella frågan, tvärtemot vad den tjeckiska regeringen har gjort gällande, tas upp till prövning.

53 Nejvyšší správní soud vill genom sin andra fråga få klarhet i huruvida delgivningen av ett dokument som medger verkställighet är giltig, då denna delgivning har skett i en medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte, på ett språk som mottagaren inte förstår och som inte heller är det officiella språket i den medlemstaten.

54 Domstolen påpekar att direktiv 76/308 inte innehåller någon regel som innebär att delgivningen av ett dokument som medger verkställighet är ogiltig, om delgivningen sker på ett annat språk än det som mottagaren förstår och som inte utgör det officiella språket eller ett av de officiella språken i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte.

55 I artikel 17 i direktiv 76/308 föreskrivs förvisso att begäran om bistånd och det dokument som medger verkställighet och andra tillämpliga dokument ska åtföljas av en översättning till det officiella språket eller till ett av de officiella språken i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte, utan att det påverkar nämnda myndighets rätt att avstå från översättningen. Mottagaren av det dokument som medger verkställighet ges emellertid inte samma möjlighet.

56 Såsom den tjeckiska och den tyska regeringen samt kommissionen med rätta har påpekat avser de översättningar som omfattas av den bestämmelsen emellertid den anmodade myndigheten och inte alls mottagaren. Kommissionen har dessutom med rätta påpekat, som jämförelse mellan den ordning som föreskrivs i direktiv 76/308 och den som föreskrivs avseende civilrättsligt samarbete i bland annat Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1393/2007 av den 13 november 2007 om delgivning i medlemsstaterna av rättegångshandlingar och andra handlingar i mål och ärenden av civil eller kommersiell natur (delgivning av handlingar) och om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1348/2000 (EUT L 324, s. 79), att reglerna på det sistnämnda området skiljer sig från dem på området för förvaltnings- och skatterättsligt samarbete. Det skatterättsliga förfarandet och den påföljande delgivningen av beslut regleras enligt medlemsstaternas nationella rättsregler.

57 Det följer av målsättningen med direktiv 76/308 att det syftar till att säkerställa, bland annat, att delgivning av alla dokument och beslut, inklusive handlingar av juridisk natur, som härstammar från den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte och som hänför sig till en fordran och/eller dess indrivning, utförs effektivt. Direktivet kan emellertid inte uppnå detta mål utan att de legitima intressena hos mottagarna av nämnda delgivningar iakttas (se, analogt, dom av den 9 februari 2006 i mål C-473/04, Plumex, REG 2006, s. I-1417 punkt 21).

58 Domstolen påpekar i detta sammanhang att delgivningens funktion, då denna sker i rätt tid, är att ge mottagaren möjlighet att förstå föremålet och grunderna för den delgivna handlingen, samt att göra gällande sina rättigheter (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 maj 2008 i mål C-14/07, Weiss und Partner, REG 2008, s. I-3367, punkt 73).

59 Enligt förfarandet för ömsesidigt bistånd enligt direktiv 76/308, ska mottagaren av det dokument som medger verkställighet ges möjlighet att på ett säkert sätt identifiera åtminstone föremålet och grunderna för begäran.

60 Detta gäller i ett förfarande som det i fråga i målet vid den nationella domstolen om delgivningen sker på ett officiellt språk i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte. Med stöd av artikel 5.1 i direktiv 76/308 ska den anmodade myndigheten delge mottagaren, i enlighet med gällande rättsregler om delgivning av liknande dokument i den medlemsstat där denna myndighet har sitt säte, vilket innebär bland annat att delgivningen sker på ett språk som är officiellt i den medlemsstaten.

61 Med hänsyn till att följderna av att delgivning sker på ett annat språk än det officiella språket i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte inte anges i direktiv 76/308, ankommer det på den nationella domstolen att tillämpa sin nationella rätt, samtidigt som den ska säkerställa gemenskapsrättens fulla verkan. Detta innebär att den nationella domstolen kan vara tvungen att tolka en nationell bestämmelse, som utarbetats med avseende på en rent nationell situation, i syfte att tillämpa den på den gränsöverskridande situationen i fråga (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 november 2005 i mål C-443/03, Leffler, REG 2005, s. I-9611, punkt 51).

62 Det framgår av domstolens fasta rättspraxis att, i avsaknad av uttryckliga gemenskapsbestämmelser, ankommer det på varje medlemsstat att i sin nationella rättsordning fastställa de processuella regler som gäller för talan som är avsedd att säkerställa skyddet av enskildas rättigheter som följer av gemenskapsrättens direkta effekt (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 december 1976 i mål 33/76, Rewe-Zentralfinanz och Rewe-Zentral, REG 1976, s. 1989, punkt 5; svensk specialutgåva, volym 3, s. 261, och domen i det ovannämnda målet Leffler, punkt 49). Domstolen har emellertid preciserat att dessa regler inte får vara mindre förmånliga än dem som avser rättigheter som har sitt ursprung i den nationella rättsordningen (likvärdighetsprincipen) och att de inte får göra det i praktiken omöjligt eller mycket svårt att utöva rättigheter som följer av gemenskapens rättsordning (effektivitetsprincipen) (se domen i det ovannämnda målet Rewe-Zentralfinanz och Rewe-Zentral, punkt 5, dom av den 10 juli 1997 i mål C-261/95, Palmisani, REG 1997, s. I-4025, punkt 27, av den 15 september 1998 i mål C-231/96, Edis, REG 1998, s. I-4951, punkt 34, och domen i det ovannämnda målet Leffler, punkt 50).

63 Den andra tolkningsfrågan ska följaktligen besvaras på följande sätt. Enligt förfarandet för ömsesidigt bistånd som inrättats genom direktiv 76/308, ska mottagaren av det dokument som medger verkställighet, för att ges möjlighet att göra gällande sina rättigheter, delges detta dokument på ett officiellt språk i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte. För att säkerställa att denna rätt iakttas ankommer det på den nationella domstolen att tillämpa sin nationella rätt och samtidigt säkerställa gemenskapsrättens fulla verkan.

Rättegångskostnader

64 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid den nationella domstolen utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den nationella domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

1) **Artikel 12.3 i rådets direktiv 76/308/EEG av den 15 mars 1976 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som har avseende på vissa avgifter, tullar, skatter och andra åtgärder, i dess lydelse enligt rådets direktiv 2001/44/EG av den 15 juni 2001, ska tolkas så, att domstolarna i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte, i princip, saknar behörighet att pröva huruvida det dokument som medger verkställighet är verkställbart. Däremot, för det fall en talan väcks vid domstol i den staten genom vilken giltigheten och rättsenligheten av verkställighetsåtgärder, såsom delgivningen av det dokument som medger verkställighet, ifrågasätts, har den domstolen behörighet att pröva huruvida dessa åtgärder har verkställts i vederbörlig ordning i enlighet med lagar och andra författningar i nämnda medlemsstat.**

2) **Enligt förfarandet för ömsesidigt bistånd som inrättades genom direktiv 76/308, i dess lydelse enligt direktiv 2001/44, ska mottagaren av det dokument som medger verkställighet, för att ges möjlighet att göra gällande sina rättigheter, delges detta dokument på ett officiellt språk i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte. För att säkerställa att denna rätt iakttas ankommer det på den nationella domstolen att tillämpa sin nationella rätt och samtidigt säkerställa gemenskapsrättens fulla verkan.**

Underskrifter